

1.

Z dětství si pamatuji více hezkých věcí s tatínkem než s mamkou. Byly jsme čtyři holky a připadalo mě to tak trochu rozdělené. Ta starší byla víc mámino, já tátovo, třetí tak trochu odstrkovaná a poslední byla mazel obou.

Mě vždy připadalo, že mně mamka ráda nemá, ale neřešila jsem to protože díky tatínkovy jsem byla spokojená. Ne, že by mamka byla zlá, ale taková „studená“.

Tatínek odešel, když mně bylo devatenáct let, byla jsem vdaná a měla dvě děti. Mamku jsem občas navštívila, dokonce po smrti tatínka, jsem k ní jela na pár měsíců, aby nebyla na všechno sama. Protože jak se říká, už jsme všechny až na tu nejmladší „opustily z hnízdo“.

Čas utíkal, děti rostly s manželem byly starosti, ale nejvíc mě bylo líto, že maminka nikdy za námi nepřijela. Až po 10 letech a to na popud jedné ze sester, že mé dceři bude 10 let a že by bylo dobré, kdyby se přijela podívat.

Přijela! Podala mě mandarinky jako dárek se slovy „na, ty jsou za poslední peníze, potřebovala bych půjčit, máš???“. Nevěřila jsem. Nechápala jsem nic. Bylo mě to nesmírně líto.

Mamka si po roce, co tatínek odešel našla přítele. Který se rád napil. A ona zase ráda kouřila a to tři krabičky denně. Byla s nim a na dcery, tak jako zapomněla, zapomínala i kdy měli vnoučata svátek, či narozeniny. Což jim samozřejmě bylo líto, a tak jsem nějaký čas mamce vždy před narozeninami dětí telefonovala a připomínala, že mají vnoučata nějaký významný den. Aby měly radost, že si babička vzpomněla.

Když měla nejstarší dcera zdravotní a rodinné problémy, mamka to moc neřešila. Opět jsem nechápala a vzala si setru i s jejími dětmi k sobě.

Mé návštěvy u mamky se pak omezily jednou za rok, protože jsme asi ani jedna necítily potřebu se vidět. I telefonáty se omezily jen na přání k svátku či narozeninám. A to hlavně potom, co zemřela mamky maminka. Její slova, mě opět bodla u srdce, když jsem jí jednoho dne volala jak se má, tak odpověděla „holka špatně, s babkou to vypadá zle, ale já potřebuju, aby vydržela do konce měsíce, já potřebuju peníze“.

2.

Když babička zemřela, nechala jí odvést do krematoria a babičce nikdy neudělala pohřeb, protože na to neměla peníze. Smutné je že babička měla ještě čtyři žijící děti. Tenkrát jsem si říkala, že pokud s mamkou něco bude, bude mně to jedno. Ty slova a její skutky mě bolely.

Čas utíkal, já se začala zajímat o masáže, terapie, detoxikaci, feng shui, četla jsem spoustu knih, chodila po různých vzdělávacích seminářích a vyměnila manžela:-)

Jednoho dne jsem potkala ženu, která měla dar mluvit s anděli. Domluvily jsme se na schůzce, aby mě mohla říct, kde je můj problém, že se mi nedaří s manželem otěhotnět.

Po chvíli terapie, mě povídá. „Soňo??? Ty máš bratra?“ „ne odpovídám“ na tož ona „tak zemřel“ říká. „Ne, nezemřel, mám jen tři sestry“ Další otázka byla „a nepotratila, tvoje maminka???

Myslím, že ano, protože se doma, říkalo že chtěli kluka, tak to pořád zkoušely a byly z toho čtyři „žáby“ Ale mezi mnou a třetí sestrou , měla mamka údajně potratit.

„A to je Tvůj problém“ povídá paní. I když ne sice s otěhotněním, ale problém s maminkou a vztahem nejen k Tobě . Paní povídá, abych bratru dala jméno, že mu ho nedali a on tu stále je. A že mamka, byla vždy studená, protože když potratila, tak ochladla z toho, že svému milovanému muži nemůže dát vytouženého syna. A sama si to ani neuvědomuje.

Na to jsem jí odpověděla, že jsem měla lásky dost, že jsem byla mazel tátovo. „Ano, to je sice hezké, ale lásku matky nemůže nikdo nahradit“ odpověděla.

Jela jsem za mamkou, abych si s ní o tom popovídala a abych jí řekla, že jsem bráškovi dala jméno po tatínkovi. Vše mě potvrdila a odpověděla, že toto jméno měli, pro něj vybrané.

Mým úhlem pohledu na mé cestě spirituality, jsem začala vidět věci jinak, ale i přesto byly naše návštěvy omezeny. Jednoho dne při návštěvě

3.

u ní mně řekla, že nás tři starší vydělila a všechen majetek dala té nejmladší. I to mně bylo líto. Odpověděla jsem jí, že je to pouze její rozhodnutí a že ho samozřejmě respektuji.

Uběhl další čas a maminka mně telefonovala, že má bolesti zad a jiné další zdravotní problémy. V té době jsem dělala další školu, tentokrát craniosakrální biodynamiku a u mamky se občas zastavila. Mamka začala chodit po doktorech, kteří jí řekly diagnózu „rakovina plic a kostí“.

Já, která si myslela, že mě to nechá chladnou, jsem se začala třást a nevěděla jsem co mám dělat, chvěla jsem se jako osika. Jela jsem za mojí výbornou německou lékařkou, která je nejen obvodní lékařka, ale zároveň je velmi lidská, citlivá a pracuje s holopatií i homeopatií.

Vyslechla si mě a půjčila mě knihu „Cesta“ od Bradon Bays. Koukala jsem jako blázen, žádný kapky, žádný globule nic??? Ano jen kniha povídá. „ČTI“ odcházela jsem domů s německou knihou a pak si jí objednala v češtině, abych některým věcem lépe porozuměla. Ale už jen to že česká verze je o polovinu slabší, něco není v pořádku. Tak jsem četla knihu dvakrát:-) Jednou v němčině, podruhé v češtině.

Dozvěděla jsem se, jak jedné ženě zmizel rakovinový nádor během šesti týdnů po craniosakrální terapii. Mamka nastoupala do nemocnice na chemoterapie a my jsme se se sestrami domluvily, že se budeme o víkendech u ní střídat a pomáhat jí s domácností a jejím partnerem, který mezitím přišel díky jeho životnímu stylu o nohu, byl na invalidním vozíku a vyžadoval veškerou péči, kterou mamka už přestávala zvládat.

Zavolala jsem mamce jestli je ochotná přistoupit na mé terapie a když souhlasila přijela jsem s masážním lehátkem, abychom mohly néééé masírovat, ale pohodlně dělat craniosakrální terapii. Nasadila jsem jí několik preparátů pana Dr. Jonáše, upravila jídelníček a začala terapeutovat.

Mamka se nejdříve zdráhala, protože nevěděla co to obnáší, ale hned po prvním ošetření se začalo vše měnit, včetně našeho vztahu. Pro mě byla

4.

ohromná, ale ohromná čest držet mamky nádor v ruce a naslouchat mu. Neuvěřitelné bylo mamky vnímání celého nádoru. Daly jsme mu jméno „Boženka“ a mamka ji vnímala jako chobotnici s chapadly.

Snažily jsme se pochopit, proč „Boženka“ přišla. Ne, proti ní bojovat. Vždyť se říká „Ona boj se zákeřnou nemocí prohrála. Anebo „ díky své nemoci jsem si uvědomila... A začaly jsme hledat, co nám chce říct.

Při dalších ošetřeních začali na povrch vyplouvat traumata nejen z dětství, ale i z celé mamčinu životní cesty. Situace, na které se chtělo nebo se opravdu zapomnělo, ale na buněčné paměti tam stále byly.

U mé lektorky CST, jsme s mamkou sestavily rodinné konstelace a tím se nám ještě prohloubil nejen obzor ve vnímání, ale i náš vztah. Neuměla svým dětem říkat že je má ráda, protože jí to taky nikdo neříkal, cítila se svojí maminkou taky nemilovaná, ale byla, jen jí to maminka nedokázala říct.

Od dubna do července jsem jezdila střídavě za maminkou a obden telefonovala, studovala vše možné o rakovině a jednoho dne jsem na veletrhu „miluj svůj život,, poznala rakovinovou poradkyni, paní Helenku Cmurovou, která za námi přijela a udělala nám čtyřhodinovou přednášku.

Nakoupily jsme s mamkou potraviny a sestavily jídelníček. Jenže pro mamku to bylo nadlidské dodržovat režim, starat se o partnera a ještě experimentovat s novým jídelníčkem v době mezi zácpou a bolestmi, které byly větší a větší.

Sestry moji terapie nerespektovaly a ani nespolupracovaly, bylo zbytečné jednou za týden či dva vše dělat jinak než mé sestry, mamka se chtěla zavděčit všem a tak se vždy přizpůsobovala každé, která momentálně u ní byla. Ale když jsem odjely byla opět na vše včetně nemohoucího partnera sama.

Jednoho dne nám lékař na onkologii oznámil, že se s tím nedá nic dělat a že mamce zbývá asi jeden až šest měsíců života. Rozhodla jsem se že si mamku vezmu k sobě a nenechám jí v tom. Přijela jsem za ní v úterý a řekla, ať si do soboty vyřídí všechny věci, včetně péče o dědu a že pojede

5.

na neurčito ke mně. Musím podotknout, že mamka o prohlášení lékaře nevěděla.

Mamka přijala mojí nabídku, být u mě a nastolit nějaký režim a péči. Zařídila dědovi návrat k jeho rodině, jeho třem dětem. Kterí si po 27 letech vzali otce domů. Bohužel taky nevěděli na jak dlouho. Na sobotu měla vše připravené a poslední červencový víkend jsem si jí vzala ke mně domů na Chodsko

Její absolutně největší úleva byla, že se nemusí o nikoho starat. Že může v klidu usnout, aniž by na ní někdo pokřikoval, že potřebuje něco podat či udělat. A nemusí chodit po schodech do sklepa a topit.

V Německu má lékařka přijala mamku, jako soukromou pacientku nasadila homeopatika a sativex spray, který byl v České republice nedostupný. Probíraly jsme společně naše terapie a mamky stav se začal pomalu zlepšovat.

Když ke mně přišla, byla absolutně bez energie, ale to se pomalu zlepšovalo. S péčí mamky mě pomáhala nejstarší sestra, která mě zastoupila, když jsem byla v práci, nebo chodila mamku „venčit“:-),jak tomu říkala.

Já sestavila terapii společně s paní doktorkou, vařila jsem, mixovala jsem, dělaly jsem craniorakrální terapii a hodně si povídaly. Stolici a energii jsem měly pod kontrolou nejen stravou, ale i klystýry. K tomu jsme přidávaly detoxikační zábaly a koupele. Bolesti občas byly, ale ne tak velké a ne tak časté.

Sám onkologický lékař se ptal co s ní dělám, že vypadá tak dobře. Jediný problém toho všeho byl, že mamka byla tak trochu lajdák a má snaha byla větší než ta její. I přesto, že jsem se jí neustále ptala, jestli opravdu takovou péči chce. Byl to opravdu režim od rána až do večera. A ona mě stále ujišťovala, že to chce. Myslím si, že v duchu o tom všem tak trochu pochybovala, ale co kdyby.

Brala jsem jí do města na čaj , užívaly jsme si výlety krásného podzimního Chodska, to vše pouze do té míry, co jí síly stačily.

6.

Mamka byla, ale nepokorná. Když byla u jedné dcery, mluvila špatně o té druhé, třetí či čtvrté. Bylo mě to líto a stále jsem se jí ptala „proč to děláš“, než jsem si uvědomila, že je to její způsob komunikace, aby se zavděčila té se kterou právě je.

Strávily jsem spolu náročných, ale krásných pět měsíců. Mamka byla stabilizovaná na chemoterapie jsme jezdily každé pondělí do Prahy což bylo tak též náročné, ale pro nás už takové rituální. Mamku neustále přitahovala na onkologii jedna mladá žena, která měla pouhých 40 let a rakovinu prsu, která byla dědičná, což podle lékařů neléčitelná. I přesto, že si nechala odebrat obě prsa, se rakovina rozšířila do plic.

Holky se nějakým způsobem na sebe napojily a byla z nich nerozlučná dvojka. Vždy byly ochotné na chodbě spolu klidně hodinu čekat, jenom aby na chemoterapii měly křeslo vedle sebe:-) A já jim mezitím vyzvedávala léky a dávala si kávu:-)

V prosinci, před vánoci dostaly holky poslední chemoterapii a pak další byla naplánovaná na první lednové pondělí. Předaly se vánoční dárčky, samozřejmě, že andílky pro naději uzdravení.

Prožila jsem s mamkou, manželem i dětmi, krásný štědrý den, kdy mamka své slzy dojetím neskrývala. Myslím, že si uvědomovala kolik krásných okamžiků si nedopřála prožít s rodinou. Ale já rozuměla. Já rozuměla úplně všemu.

Při našich terapiích se mě svěřovala, že nechtěla tolik dětí. Ale protože tatínek chtěl kluka, poddala se. Nežila svůj život. Říkala, že osm let nespala, čtyři děti vždy po dvou letech a vzpomínala i na období, kdy jsme byly všechny čtyři nemocné.

My cítily chlad a nezájem, ale ve skutečnosti to bylo vyčerpání. Mamka měla poruchu štítné žlázy a celé dny podřimovala u stolu a my to nechápaly, v podstatě mě řekla, že to nechápal nikdo.

Utíkala ke svým cigaretám a kafičkům. A byla zřejmě ráda, že jsem odešly. Jenže ten nezájem vytvořil velkou propast. Vybudovat most nad tou propastí jsem naštěstí dokázaly, ale stálo to všechny mnoho, mnoho sil

a jen díky „Božence“.

Druhý svátek vánoční se pak u nás sešly absolutně všechny děti, vnoučata a pravnoučata. Bylo to krásné, pro mamku vysilující, ale říkala, že je šťastná. Další den na to odjela ke své třetí dceři, byly spolu domluvené, že teď bude 14 dní s ní a já až pojedu do školy, tak budu u ní a pak si jí vezmu zpět.

Neměla, jsem z toho dobrý pocit. Nechtělo se mě jí pustit. Ale neměla jsem právo jim sebrat čas, který měly spolu. A upřímně řečeno, mé tělo si už také říkalo o odpočinek. To však bylo naposledy, kdy jsem viděla maminku chodit.

Sestra si mamku odvezla a plnila jí, všechny její přání. Mamka však dostala zácpu, včetně toho že v bytovce jí byla neustále zima. Ale to už si o pozornost říkala „Boženka“, která se agresivním způsobem rozšířila.

Víkend před chemoterapií, byla mamka přesunuta k ní domu, ke čtvrté dceři, kde jí měla vyzvednou vnukovo přítelkyně, aby jí odvezla na chemoterapii. A já za ní měla ve středu přijet. Lékař, ale chemoterapii, z důvodu špatného krevního oběhu odmítl.

V té době už mamka trpěla velkými bolestmi a přestala chodit, stačilo opravdu, opravdu 14 dní. Vnukovo přítelkyně udělala mamce dva klystýry, což bylo to nejlepší co mohla udělat. I když se dočasně stav zhoršil díky uvolněním toxinů, byla to záchrana života.

Přijela jsem za mamkou dříve, než bylo plánováno. Ale její stav byl opravdu velmi špatný. Bolesti se zhoršovaly, léky ani mé terapie nezabíraly. Odvezla jsem mamku do nemocnice, aby daly mamce léky, které by jí zabraly. V nemocnici velmi trpěla a po víkendu mě maminku přivezly domů se čtyřmi druhů léku, když nezabere to, tak máme dát to a to.

Po týdnů doma, změně stravy a úpravy stolice, mamce přestaly všechny bolesti. Bylo to neuvěřitelné. Ale mamka chřadla a chřadla stále víc. Musela jsem jí už i krmit. Ale stále jsme to nevzdávaly. Cvičily jsme,

8.

abychom posílily svaly a vykrmovaly jí:-)

Jednoho dne třetí týden po návratu z nemocnice, když jsem mamku posazovala na posteli. Protočila divně oči. Nelíbilo se mě to a proto jsem zavolala lékaře ze sousední vesnice, jestli by se na mamku nemohla přijet podívat, aby mě řekla, jestli už je to konec, nebo jestli je ještě něco co mám udělat, co jsem ještě neudělala.

Paní lékařka mě odmítla, že tu maminka není registrovaná a že mám zavolat záchranku a vše zveličit a ti, přijet musí a že je tam sama a nemá čas. To samé, mě odpověděl druhý lékař z další vesnice.

Byla jsem bezmocná.

Napsala jsem na WhatsApp zprávu své německé lékařce, jaká je situace a že nevím co mám dělat. A ona za námi do Čech v podvečer přijela.

Maminku vyšetřila a řekla. Že dostala zápal plic, že jí nemůže nic dát, protože by to tělo už nepřijalo a že teď se uvidí na co zemře, jestli na rakovinu či zápal plic.

Dala mamce homeopatika a řekla, že po těchto se to rozhodne na kterou stranu se to převrátí, na tu či onu. Mamce jsem, řekla jak se situace má a teď se uvidí, jestli je silnější „Boženka nebo ona“. Mamka se na paní doktorku usmála a řekla, že tyhle léky ráda má:-)a usnula.

Paní doktorka řekla že druhý den opět přijede. Upozornila mě, že lidé s touto diagnózou umírají s velkými bolestmi, či udušením, abych byla připravená, bylo by krásné, kdyby zemřela ve spánku., „ Může to trvat jeden den či týdný a jediné co můžu udělat, je držet ji za ruku a jenom BÝT“, dodala.

Ve tři hodiny v noci mě probudilo velké nařikání, sedla jsem si k ní. Chtěla jí dát pít a homeopatika, jenže její svalovina na jazyku už moc nepracovala. Nejstarší a nejmladší sestra dorazily. Seděly jsme u mamky, říkala jsem jim, že nemůžeme dělat nic jiného než „ BÝT „, a představovat si že jsme každá z nás „MAJÁK,, já četla modlitby a prosila andělky o pomoc.

Vyzdobily jsme mamce pokoj. Manžel zajel koupit krásné růže. Do okna

9.

jsme daly svíčku a každá dostala čas si s mamkou říct slova na rozloučenou. Každý vnuk i vnučka se alespoň rozloučily přes telefon. Bylo to velmi emocionální, ale zároveň krásné. Když jsme se všichni rozloučily, poslala nás mamka pryč, že chce být sama, aby její duše mohla odejít.

Zeptala jsem se maminky, jestli chce faráře a poslední pomazání. Souhlasila. Tak jsme maminku nechaly samotnou, do té doby, než farář dorazil. Pan farář byl mladý muž a vedl si neuvěřitelně citlivě nejen k mamince, ale i k nám. Při posledním slově „AMEN“ si maminčino tělo tak moc ulevilo, což mě jen potvrdilo sílu inteligence našeho těla a vědomí.

Po té maminka usnula a my čekaly vedle na to až si jí andělé odnesou. Největší práci měla naše kočka. Skrze její chování bylo vidět, jaký je u maminky pokoji „mazec“.

Byly jsme s ní tři její dcery, můj manžel a dva vnukové. Jedna dcera nedorazila protože byla po noční. Chodily jsme mamce větrat, otírat pot a zvlhčovat rty. Okolo 16 hodiny, dorazila lékařka jak slíbila a mamku vzbudila, aby jí mohla vyšetřit. Na mojí připomínku, že už nepolkne ani ty homeopatika, řekla ať je rozpustím ve vodě. Než odjela, řekla nám. Že mamka, čeká na tu poslední dceru a že by měla přijet!!!

Ona ví co se děje, volaly jsme jí to, psaly jsme . Ona se musí rozhodnout sama a pokud to nestihne, musí se s tím také sama vyrovnat. Venku napadl sních, cesty byly nebezpečné. Holky jí to chtěly „přikázat,, ale kdyby se jí při cestě stalo. Vyčítaly by si to. Rozhodnutí je na ní.

Mamka začala opět naříkat, tak jsem se okolo ní usadily a držely „pole,, ždímalas jsem mamce do úst kapesníkem rozpuštěné homeopatika, četla jsem modlitby a s všichni společně včetně maminky říkaly Ho'ponopono mantry, „**Miluji Tě, Omlouvám se, prosím, odpusť mi a děkuji Ti.** Za jednu ruku jsem mamku držela a druhou mě dala požehnání a vyslovila dvakrát mé jméno. To byly poslední slova, které řekla.

V 17 hodin, měla být v kostele za mamku a za nás všechny bohoslužba, kterou zařídila má kamarádka, aby se spojilo celé nebe a pomohlo nám. Krátce před pátou, přišel manžel za námi a povídá? „ nechce mamka

pivo“? Mamka přikývla, že ano. Donesl skleničku piva a porcelánovou lžičku.

Dávala jsem mamce pivo, jako ptáčkovi a evidentně jí chutnalo, když vypila asi deci, začaly se jí zavírat oči. A přesně v začátek bohoslužby maminka usnula. Od té doby spala a kdokoliv k ní přišel už nevnímala.

Včetně mého bývalého muže, který se s ní také přišel rozloučit, a dal si „u ní“, kávu. Musím podotknout, že jezdíval opravdu pravidelně o víkendech se na mamku podívat. Zajímavé bylo, také to, jak to vesmír zařídil, že byl v blízkosti i tentokrát.

Ve 20 hodin jsem si šla lehnout, byla jsem dost vyčerpaná, holky u mě spaly, takže jsem věděla, že kdyby byla potřeba, tak mě vzbudí. Ve 3 ráno jsem se šla podívat na maminku, stále spala a v klidu oddychovala. Když jsem se otočila promluvila na mě sestra, na kterou jsme „čekaly“, Přijela v noci. Mamku prý hladila a řekla jí, že je u ní, ale mamka stále spala.

Na pátou ranní, když šel manžel do práce, se s ní byl rozloučit. Mamka věděla, že se o nás čtyři postará.

Ve spánku a s úsměvem na tváři odešla...

Díky vnitřnímu klidu, nekonečným množstvím rozhovorů, lásky, úcty a pochopení dechu života, maminka odešla do světla a možná i díky tomu všemu její onkologické přítelkyni z dědičnou diagnózou, měsíc po té co maminka odešla sdělil lékař.

Jste zdravá...

Jsem přesvědčená, že my pod slovem „uzdravení“ vnímáme pouze uzdravení těla, ale v podstatě uzdravení Duše je velmi silnější i když tělo už odchází. S maminkou jsme dostaly prožít osm krásných měsíců a já jsem za tuto „cestu“ nesmírně vděčná.